

Ke respondentu na téma mládí.

Hlavní a podstatnou - město kamenné lataky, když ještě bylo město na výšinu a prázdnin. Pásma vrchů těkající se a mísí se Boháčky - Skoky na západ pod jménem Chlumy, konci až u obce podle nich také nazvané Koučochlumy. Tato na úpatí vrchů stojí socha losa, kterou se připisuje moe určoval směr blížících se bouřek od Žitna. Když se konec všechno, bouře se budu ihned cítit a pokračuje dál směrem na Lázně Bělá - hejt nebo Hlavnice, nebo se rozevraší a jde dveřma uvedenými směry. Hlavnost losa je opravduořád, ale jižak losa je asi s opravduořím slibem všechno. Celé holo pramení je ke každému působení, pouze struktura složení je jiná, různá se. V mnoha obcích na jihu svahu ležího vrchu si majílelej pohanku na nich slaví loutky na jeho lebku, která se rozezdívá k všechno. Předavec byl a je povádován nejen pro polibek ve slávobuňkové, ale i sochaři v něm narčili kalibru pro vybrázení svých díl. V Hlavnicích samotných jich je doslovič. Jen těžká samostatnost můstala nedovolená, nahoru nad městem měla původně stál kostelkem, a který měl byl viděnou až kostelkem v Praze na Petříně. Nastala však hospodářská krize v poválečných letech za kterého se všechno všechno došlo k rozpadu, když kostelkem pustila. Když slavnost měla být jako pravidlu každou obec původu svého vlastního. K tomu všemu slouží nyní vybudovaná správou část kostelkem. V upravené v ní původní síni stojí v každém kohu v krově velikosti působovací socha vojenského předslavitele k hradu neměl být malýho Záborka - Uherška. Je slivčík je možno spatřit před kouzlem nosí kouzlo.

K samotným Hlavnicům bych tedy měla říct hodnou malou povídání. Takže všude jinde se většinu místech, měly být i Hlavnice fotbalový klub. Ve výprávíčkách letech vlastnily dekorace výborného hráče Hlavnice K. Byl tedy ale jeden problém - písačka to Hlavnice měl rád. Aby si udělal hrad show hondici, jednoduše ho rády před významnějším kouzlem kouzlo s možností oslovit na polibek kouzlo. Toto kouzlo bylo prospěšné pravdě dlužho, ale nahoru bylo od loha stejně upuštěno. Práce mu nemohla a ani ji nechladil, na dolax proč tak necítil, vytáhl ruce a kouzlo kouzlo. Kamaraide mily, tykly rukoučky nic někdy nedělaly a dělat nebudou. Takže to

lata bylo. Tato se stala překvapujícího zážitku k jeho dělání a byl jím o ně smíli.

Dnes, když řídí člověka k městu po slavné silnici směrem na Žebrák a k ulici byl venku, pohled na Pech a poli vrátenými alejemi vysokého olšovníku, v němž procházely nejvíce líčiny a jabloně, prozadek ho tak k obci chlum a pod ním osada Hlubočec, a té doby těch krasoucí Cihelu, ale novou babičkou, když tam byla první a má vlastního pohřebiště, nám deklamovala: v neděli přijdeš do Cihelu na houšť. Pane Bože, tam bylo jidlo a lehátko lásné jsou viděla a slyšela poprvé rádio. Copak, když jsi vše jaro a zimu rozkazoval. To vše bylo jako kahalec bílým károjem, k kterému jen někdy vytáhovaly vlněny olšovníky, to byla kráska, jakou v počátku. Dneska však doba sečlování prokázala, aby byla větší a fiktivnost hospodářů a nimi a lasky k té pochádce když v dnešní době velice malá. Obdělávaný polí ukončuje les, do jehož jihovýchodu stojí jakoby masákova venuška Chodovice a kostelem a sedle něha školou. Tato víska společně s výškou v lesu prokazujími chloumek - to se laskávávalo, jde se se projít na chloumek, má tam žolík byla malá světnička hospodařka, kde se dalo po mnichovi a cestě při dobrejmu příjezdě překouknout - jsou nedál novou součástí Hlubočec, kde je knásek a velkostatek. Od Hlubočec se silnice každá vznikala až lata, když do objevování se českému se zjistí, že s kopce kvádřího Bočka, myslí se mu třeba Hlubočec, v současné době trávící užka častých automobilových nehod. Vedle klobíčího přejezdu na jedné straně pod hřebenem je lozáma, kdež se jinak nerávalo než fabrika pod Bohem. Pracovní náplň lozámy byla větší klobíčí méněna i nemocna. Juntakstava ji měla na rukou obstarat. Kousků na přejezdu se vzbouřuje se silnice na cestu do Červenova mlýna, k terénu se rávalo mlýn a Podhrádku.

Jeden příběh majitele mlýna byl za války totálně nasazen na mnohé práce do Nemecka. Za nejkratší čas, kdy si vlastnil své sebe nahradu mohl se vrátit domů. Pak když ho vyuře nechtěvala. Jednoho dne někdo přivítal méněna, vykouzlil k vrádu především, že toho a loha due rokem 1943 má chlapci

nasloupili do kamenného v jedné římsy v kapradinu Německu. Ulice
vážnou se dokáděl, když jde jatoč na mada, ale na hoko, nám
bylo sušino až pokděj. Jelikož s mračkem jíž nebyla žádoucí spolupráce
napadla mě taková neokváku myšlenka a jednoho dne jsem se
vydal až byl se slovem někomu o tom svědila, na cestu do
Hradce Králové na Gestapo ka možho chlapce odovdal. Když u
několika skleněných dveří jsem chlapa ukládka, a tu chvíli
se mi v hlavě rozběhalo, abych se a co nejdříve vrátil
jsem odcházel. To byl nejhorsší pokřtěný konsek, který jsem kdy v životě
provedl. Vždyť vžebec nici nechyběl a tolik, aby mě Gestapáci kahle dal
ka dřevu nebo nejsilou polkal na schodech, asi bych dnes lady kivá
nebyla. Ještě dnes mi luhne v kůžích krev, když si na to vzpomenu.
Chlapce mítam ročka stejně nedojel a skrýval se na kůžích můstech
u příbuzních. Potom se na takového slavu nedala dluho čekat, obstaral
mu jeho kamarád kamenného na hranicemi v blízké Říčane, tam také
nasloupil. Nával jeho kůží slal stejně velkým stanníkem. To jsem ho ale
ještě společně na pomoc převaděc vyzvadoval až na hranice býva-
lých Židů. Ya, jo, tmu všechno říká neokváku mládi.

Cesta od mlýna podle řeky Jarocky houčí v Hlásce. Po prou-
du dolinky, splav u řeky a byvale Románskou láknou. V nich se lečilo hranice
pohybové uskrojí, zdrojům pomocíkem při tom byly prodávané brusky
vyzraňající krev. Od lázní se pěšinou podle lesa vzhůru přišlo
na slávu někde i slámu lesní cesta k Holasovu do Machova mlýna
a Mekního kvánu látku řekou Mekního. Jedou mezině nedaleko zimě jsem
se v haličku vydala na lyže. Krásně se jelo po tom jistkou vlnu sněhu směrem
do lesu. Po této lesní cestě jsme sjízděli dolů, avšak náhle jsem letěla
v mořích stromů. Silance: zlamavá lyže a strašně boleslivé koleno. Visto
další jindy nával na pomoc jednoho kluka domu a na lyže jsem moc
dvaha nesloupla. Přání, takže se koprostří na holasovské straně,
nesla v té době jiného Karlovarská straně. Kačákem dravých lich
byl celý Smrkový prales a této krajiny napaden iádci mniškou. Těor

se lín. stalo dříve' k nehodnocené'. a o několika let prodejí kare
ciářská stanice byla knicína poništěna, který karálek i čásl holovouských
lesů. Pojď od projekčního plakátu

Chodovice, Chodovice, moje rodina vystav
stále jsi mi v srdci mému dolka, dolka blízko:

Když se kameniných sléváků a pod dasky vystavovaly
jsme správila sněhovou svátku. Vosky, když se dělaly na abuňku vymláčené
krátké slámy. Umají kůla se ve sladole rozesíly na mba a oby-
čejně ve třech se do nich mlátilo cipy, dokud nebylo kruh
klasický upevněn. Pojď tam se ke kačátku říkalo pojď mě provest,
pojď mě provest a hody práh byla souhra majetá, nasledovalo
dej mi protah, dej mi protah. Ale takhle neuvedala soudra malíčku a
cipkou buntal a klamu malíčku, to nebylo moc milé pohledání. Potom
ne sladole na kauci a praha visícího provestu se připravovaly asi 60 cm
dlouhé hladké silnější kohoutky, když se malý soudra vymláčené slámy,
na silnějším kouci se u kačeje oblocíl provestem a usednutím
kontaracína na kohoutku se smysly utáhly a kačátko ke slámu povídlo.
Kačáčením provestem a provestem se také prostupovalo na sebe
kladeneé přípravovány na laté příběžky na krovce slévek. V kačátku
dobe se malíčku provadělo na malíčku kohoutku kroužek růžový vyro-
bený zelený. Elektřinu na povahu malíčku a říkacíku tak kroužek mato-
kouj proudu latinky nechal kareš budi jak se kačátko provadělo elekt-
říkace ve vsi, kdežto na všechnu to trvalo hodiny práv leb. Po té
době byla jediným osvětlením prostředkem petrolejová lámpa, když
pan obyčejná lucerna s obyčejným ohněm. Nejméně ve sladole a chlévě,
kde osádku byla sláma musel být člověk hodně opalený, aby někde něco
nechytil.

Tata dechov jsme velmi rádi chodivala do chléva k lín. našim
děvčat hospodářským provozním brankám Place a Béle, usadla
meru ně na klob a dříhala je na usínka. Říkalo jsem to asi moc dobře.
Hlavu poslouchaly do klinu a jazykem slikovaly ruce i nohy. Po rák

nebylo jemné pochlazení, myšlenky to působilo jako jemnýšské krabání, když když byly ty jejich, jasy byly dřeň. Samozřejmě na ty holky rohate, usedaly neprizemné pro ne mouchy, kterými jsou se nabývala tak, že jsou vůdce jednu vrála, hodila jízvu na pravčinu povorku, kterou měl ulovenou v rohu kruž. Jen, když viděl, že se na pravčinu nesko pohybuje, vyběhl ke svého křídle, mouchu popadl a sův září o ně byl ve svém křídle upeč. Těch pravčin bylo více a tak nesédující krabava byla docela pracná.

Příští i mladí spolu s dvěma mladšíma bratrem jsme měli skoro lečené mádherné, neboť jsme myslili v lásku a shodě na všecky rodiců. Jen jeden král v kruži jsou dostala výprask, ale ten stál každou od latinky a to ještě k tomu všechno jsou byla jeho makátkou. Naše podařená paráda si usmyslela, že bychom si mohli trávit na výběru holky proti klukům. Jen napřed se brodit ve chvíli, když nedaleko nás jsme viděli pole s osázenými bramborami. Rádky nevádely, malej i s bramborami se sylahovaly, ty se s nich obhávaly a litaly po poli jala a slídy. V kruhu připravě bylo nadání jasné, že když majíte vidět tvou spoustu, se radosť rozplýval a řeklo všechno okamžitě na patřičná místa - rodicům. Viděl jahodou latinky, když přišel ke mně s v kuse dřívější polehem a ten přes manincino lebánečku měl na celé mé zadní části líba prosloučení. Poleh byl krvavý, kterým si říkají a lím můj latinky byl, myinali na kolenech zbyly před prováděním jejich oprav. Také jsou si to k hruška. Jednoho dne, když jsou byla rana doufa, vrála jsou vypánek - řevcovská stolicíkay, sedla na něho, vrátila bolu na kolena vzhůru podrážkou, kroucenou manicečkou na moze přišla k bolesti kolenu, vrála do ruky mirek, kdeplas na něho řevcovským kladivkou a do vzniklé díry masa dila malý dřevěný florček, když se pak opravil přilepl kladivkou do podrážky. Když byla jsou jich několik a nevloučla ani jeden. Kdežto když potřebou řeče byl i kružov - oslý so září přizpůsobený k rukávi hůře. Latinky byl dobrým říkem. Jen když vrála byla v mode řevcové holičkay a mně, anix jsou se mu o tom všimila, je dík k holavib. Žežbla je holkový filc od kolenu pro kolničky, spodem pak světloučedá kruž. Pan

v nich jsem si prochádila. Viděla jsem také jaké baly sholové jedné starší paní, která měla nohy kde deformované kolenky a koleny byly v kvádré dobu, díky manželka? Co jí to dalo myslit aby jí boly, které nepotřebovaly náš ne příliš velkou oporu, konče správili.

V chodovické osmileté obecní škole jsem 1. května 1927 každý den docházela. Pan řidič byl hodný, s námi dětmi to uměl paru řídit to nase uměla s ním, když procházel uvedl do poradku nelenové kádony. Často jsme rychlavalí na nich plevel a nezapadlo nikoho k nám, aby se pronásely nejakej náušky proti a docela spokojene jsme se propelili v klíně na veselého břebentí. Nevím jík, k jakého důvodu jsem v druhé třídě přestoupila rovnou do čtvrté a k této jsem pak odeslána do horšejší městské, asi jsem se dobře ucíla, na to se jík nepramataji. Pěknáček řík a pril hiboměru do Horšic a zpět, den co den slápal pěšky v nimě v lete, kdy káděho počasí, dopravujem prostřednictvím vlastní nohy, to nebyl žádný posilek. Autobusy v té době valím ještě vůbec nejedily a jízdu hola pro deli? Nebyla, nezislovala. V nimě přešlo jsem několikrát silniči, když jsem scházel a chodovické cesty na silnici mě dojely houšťím správem takuže samé verouci paní správce a holovouského velkostatku, která doprovázel svoji denu do horšejší školy, když nastavil a já mohla usednout na sedačku v zadu sami a jata jsem si libovala, kdy nemusím slápat v louce sněhu. Táhla silnice to nebyla asfaltka, ale obyčejná silovana silnice. Belouha a Horše na Holovousy se slavěla v krátkých letech Koustruhlivac Praha, vasilka této firmy byla viditelná v kádém rohu pravolu a ne jako dnes, kdy je límer neumávané lolo urvalo na provádění takovýho práci. Dále pak až do Žižkina byla myzdována asfaltka. Provoz automobilové dopravy se začal sloupenoval a když jazdil i autobusy.

Na městě mimo provincijských předměstí bylo těžkým využíváním neprovincijských a to jakým měněný, ale ta byla ve 4. květnu jíž provinca a francouzština, jejich výuka však byla v odpoledních hodinách. Těch hodin nebylo v tydnu mnoho, takže jsem se do jejich využívání těžko zapojila. České pohraničí bylo až na správu malej výjimky obydlené oby-

valeli německé národnosti, Čechů byla mevána, takže nebylo možné se
být aleho, když si přes prádniny rodiny české braly skořáka a rodiny ně-
mecké a nás sál do rodiny jejich na všechny jazykové konverzace. A
moje rodice napadla tak myšlenka, takže jsou dnes prádniny
prokila tímto kyníškem. Byla tedy vrah ještě jedna nemilá stádcenost.
Začátkem 30. let se ujal mocí Hitler a jeho souhmenovci u nás začali
radikálně mordat lidem. První prádniny a této době jsou prokivala
v rodině německé v Mönchsdorfu - dnes v Klaštersku Lhotě mezi
Kunčicemi a Hlásním. Když se prádniny chýlily ke konci, české děti,
které tam byly rovnou na laci svátečním hantlem, odjely a já jeli hoký da-
linku neměl možnost si pro mě dojet, musela jsem ještě nekolik dní
pročkat. Jeden den k dlouhému chvíle nastala jsem si ke kolci lehouníku
Labi a Mačka jsem se v něm brouzdala po kamenech. Najednou se na
krátku objevila parta německých vojáků přiblížujících se k ap-
těněho hrádku s výhazým v něm kříku by čka' so... co lady
ještě dělá, pesta a kameny jsem měla na hlavě. Ležal jsem bylo příšerně,
ale prodarilo se mi úprkem smrkového domku k jejich dohledu. Naště-
stí mi mřížala na hlavě jen baule. Nikomu jsem o tom nerěkla,
vlasy do nástroje natáhly a lady se objevil dalinek, starla jsem s
ním užíváde la domu.

Prádniny v následujícím roce jsou prokila v Hruškách
v Liberci v rodině Benešových. Tam bylo vzdášení alespoň na první
hlidce. Snad ta lomu přispěla plánost našich vojáků, kteří tam
měli výcvik, chodili ve dvojicích a sledovali děti kolem sebe. V lomu
čase se objevil na scéně Konrád Henlein jako předsavitel nové náro-
kenné politické strany pro německé obyvatelstvo a našem pobranici.
V rodině tady jsem prokivala a my prádniny byly lidé rozmumě, měla
jsou se dobré, s manželem jsem se sprádelila na solitu, když jsem téměř
neprovídala, když bydlím u cizích. Jednoho dne jsme se spolu vydaly
do Liberce, když se také prodíráme do města. Cestou od nádraží věnovat
jsme se prohlížení užitkového a až lady jsem byla v ulici vedoucí k
radnici, kam od mě uslyšely jsem rannus, který se neustále slupoval
a když jsem opatrně přiblížil se první v dospělých chlapců mimo

jinej v hrázdách krových kalkolach a bílých podkolenkách maličkého do bubnů až už malé haly. Těž hrušny odpovídající k bubnům v duchu slyším někdy ještě dnes. Kirov českých rodin byl den ode dne nesnesitelnější, ne snadný v případech i v ohrožení kirova a řeckého císařského slavnice byly na silné vlivu krvácovány úplně, nebyla všechna svlaštivost. Pomery se stále zhoršovaly až tak, že v květi 38 byla vyhlášena mobilizace. Tato výzva byla především na řeckých vojáků k první obraně státu nasouvivých, když jinu bylo ohromeno, aby složily ubrané. To se dokázali nasouvci kypřadilské sláti myslene sejí, a nás a ten nás rozhodnout a našem osudu a vyslat do Prahy svého vyjednavače lorda Chamberleina s výzvou aby chranili svobodu Němcům a jejich pokladárském. Těžké prokletí bylo rozhodnutí tehdejších našich sládnic třízelen a takovým bylo jednání souhlasiv. Nakonec se tak stalo a od toho okamžiku se celé české prohnaní obývané římskou slávou nedílnou součástí říše pod návazem Indely.

Po čtyřech ročních mečtáních jsem po klausurách byla přijata na dvojletou reálnou obecnou školu spojenou se čtyřletou obchodní akademii. Ředitelkou byla RNDr. V. Bučík pocházející z obce Choleč nedaleko Lázní Bělohradu, vysší a české postavy, školou telens i dívčí. Proto také byl na války uveden a domu se nevrátil. Vzpomínám si, jak přišel jednou do třídy, vysoký jeduchovka, který při vysvědčení na odvážky se stanul na něčinné strany, náček ho pan ředitel přerušil slovy: Člověče nesťastna, to ještě mladý muž, skáče slajíce jako býlina větrem ke klášteri. Přál si, aby se k nás stali jiní a slušní lidé. Škola v 37. sedmém roce slavovala, vysvědčení v kuse a co led. Hospodářská krise se neprosila a já městala na kuku rodicům.

Až za 4 měsíce malo klasovilo před naším baráčkem auto a z něho vystoupil z pánové řidič ván. A díval? Podívali hancelářskou sílu na velkostatek v Myslénii, byl totiž jedou a moh jeho správce. Řekl jsem před sebou mladé řecké vzdorství, nejsle, nekáse rádne, takže sjednání pracovních podmínek bylo snadné. 100,-kčs holosů na mukou, byl a slava, signava dalších

podnikala dle napravování. Vědou a si toho, že rodicům odlehčí, jsem vysila. Skutečný den přijel kahradník s malým valnictvem, malokily se perím a já po rokloacii s rodicemi jsem se vydala na seslu do kroba. Neřešela jsem co vlastně budu dělat tata pro mě ukázal bylo správářské pracoviště lesků od řafáře a výbornu páru správňých kusů kovového dobytku - volská správň. A mala práce holci mléka. To byla chladná komora, kde se nadaječe mleko veče malovalo do připravených malých buletek základním a aby pojíce pali do velkých konví do mlékárny. Počer, než se komora zamíla, byla směana v nádobách jízdu řekou ustálá a mezi svádělo k tomu, abych si prostě sem tam někde směana řekou odklekla. Byla to dobrá prochovatka a jata mi svědčila, když jaká tařka na obličeji byla jemná. Když to bylo osmého hodiny vstával, nádoby s mlekiem vydal kahradníkovi, který je naložil na valnici a vydával do Nového Bydžova, kde je předával jednotlivým kávárníkům. To bylo vše pro mladou holku den co den takto bez vstával a někdy to bylo opravdu účeské mě vše vzbudit. Byl jsem měla nahoru a polohitku proti rukývem a aby se mnou nebyly v tomto směru stále políze, učinila jsem se kahradníkem spoluodhodu, že opatřím doslaterně dlouhé provádky, den co den si ho kahradník veče před správňm sváží na nohu a když mě kahradník valnici provádku nebudí. A bylo to problémek. V téže době byla vyhlášena mobilizace. Spáreč musel také odejít a já kusala na stálku sama s naprosto neschopným řafářem organizoval práci. Během, když se prováděly dale, ale nastávaly podničení. Bramboru sice byly skázeny, ale byla kde řepa a podkmeni osv. Rikem práci jsem neváhal a nevzdíla ani kde se lány polí nacházel. Z toho důvodu mi řafář osedlal koně, byla to takové dobrodružstvo, asi vyluzil co to na svém hřebele měl za umělec a snášela se alespoň podivně a jata v slavn se pole nacházel a přiměl řafáře nečekat dílal: "Vychodíško a kdo vás také si tráve jsem rádži vykříla tím, že jsem si nechala naprávnou koně do kročáru a jela do blízkého kávárenku majitelce a snášela se ji' vylečit vnitkovou siluaci na stálku. Ta mi avinula svou rubu kolou ramec a přitom provádila: bramboru mila' neplác, toho jsem předprokládala a jin' jsem volala Bramboři, t. j. synovi, který přijede a vše políčbu kahradníku a když se vrátí kryl a byl klidný. Podíkovať jsem ji a jin' a lehce blazovat jsem se vracela kryl domů. K tomu všechnu jsem se dokuděla a narozem mě restříčky aniž bych měla kusání, když se něco bramboře a máš připravuje

a proto se mi nechalo lež správě mít víc věcí. Byla to stavěnínost a tak jsem to také věděl. Mobilizace byla kanadskou odvolání a správě výším návratem se vrátilo vše do běžných hodin. Ta, co jsem vše měnila a jaký mi byl dřívá směr další práce se mi sice líbilo tak, že jsem jednoduše vzdala na státní důležitou pracovat a bylo po vzdávání a kase slíhování, ale užil domů k rodinu a poté vý- vání doby bez práce.

V období počátku života byla latinská řečovina i za první manželky, která pracovala jako lesní dělnice, neslačila na učivém rodu. Proto se stal k latinskému řeči, časné ráno odcházet i domova a s pravdejním návratem. Samozřejme, že jsem nechávala stranou a snadla jsem se jinu vyprávět já se dalo. Třeba i tak, že v jakém dobu po návratu se školy měla jsem připravený větší a naloženým knojem. Do vorek jsem kapřáhla hrásky a jela jsem s nimi na pole. Když jsem slalomovala hnízda na hromadky, které po ukončení výroby se všechny vidlemi rozhazovaly po celém poli. Takto připravené pole bylo pro rázení brambor. Ta vyprané hrásky se všechny kladla na ránu asi na slápotu hory od sebe a kaorovala se. Z neuslalého ohýbání kadaře boletla, ani se člověk nemohl pohybovat návrat. Od dalších překážek mimo jiných běžných prací jsem vypráhla těž i s první ženou zvláštně kusou pole. Naložila se chodila na ruky se kapřáčenými hrásky a jela na pole, přepřáhla hrásky do kuchařky a dala se do práce. Větší vosa, která nestrušila, v kuchářce se vydala a chodila jsem na kuchářku mítce načávajícímu aby byl zvláštněho obilí. Blížila se poledne což cítily i ty hrásky, ale já jsem nechávala pracovit a lepce po skončení práce jsem jela domů. Manželka moje radostí k mého počátku návratu neměla, neboť hrásky, které jsem námahou vysílené, měly velmi nízký výsledek reálného dojetí. Kus pole, když byla vyměna nejčastěji holem jednoho

korce a krkva 3,6 korce byl řešitelný. Kameníčkář jsem ještě po několik měsíců neměla. Tam, kde jsem měla na kábladech místnostech vzdálení pracoval, prošádotali me malou finanční kanceláří, na kterou jsem ale neměla. Až jednoho dne měla řešitelný svůj život. Politická strana demokratů a komunistů měla sekretariát v Horšovských, na kterém se po odeběru kameníčkářky uvolnilo místo v kanceláři. Blízka členka rybářské strany a nejdejší rady se mě takala, když bych o tom místě neměla rájem. a já přijaly. Bohužel ne na dlouho.

Přišla německá okupace i krušení politických stran. Uložila se jedna nová strana Němečtí povolení - Národní soukromost. Ta přebírala sekretariát i s pracovníky, když měli rájem kůstek. A já kůstala. Novou přijímací kancelář jsem prováděla tak, že k praktického vstředu mi byla po telefonu člena část nějakého projektu, který jsem mu zde lečnoucímu rájem, převést do normálního formátu a kaskat sám na učeře. Asi to bylo v pondělí, když jsem byla přijata. Plán nebyl sice mýslivý, ale bydela jsem u rodiny se osmou vnučkou, takže ani o to slavování jsem se nemusela starat. Bylo by totéž vše mne velmi vyplatit, kdybych se nechala jiní vadit a tak obyčejně každou sobotu jsem koupila maso na neděli pro celou rodinu, nem tam někdy mít pro tři až čtyři mladší sestřičky a v přípravě nulové polévky i na všechny domácí. Brácha jeho skutečně toho moc nepotřeboval. Pravou, když jsem si pro svou políčku koupila maso na neděli na přípravu rodiců nové dívčí košili, kola i blanu když chouvací, rámy a barevné sluníčko kelené, a kaskátku taká. Však jsem si ho opravovala a běda, když si ho chléb někdo skil. Vidina dovolené, stejně ji má cesta jíckou na kole, slala se šantecností. Jednoho dne jsem jednoduše okouplila doma, když měly prvního na lídér dovolenou a denkrát jsem když odjíždím k leličce do Šlapanic u Brna, kola, když si beru s sebou. Sloučet matinčin bratr byl mlynářem a po celý lídér pracoval ve mlyně v Dolních Kounicích, takže

lelička kila v domku svama, deera s hodinou bydlela v domku ve sedleší ulici. Milá leli doslova karika kardosí, když jsem se vásle před ní objevila, tadyž jsem ji však rysypala vše mé nášlery, myslila jsem mnohé ohlasy k našeho shledání. Dna lalinu měla rády připravenou ke správání kupu pravoket, kdež jsem ji rády při mé nášlere spravila a leluhovat ji to nevyšlo. První den po mé příchodu jsem měly k obědu kynuté, k nedlouky s menínkami, které jsem měla ráda. Hned druhý den jsem kano jsem vyšlapovala na cestu, na kterou mi leli přidala též několik růžiček kandliků a línu, když mi po cestě přijdou k chuti. Měla pravidlo, že když Kroučík Žilnice dobra, horky se mi každoránovali okolo po mém upříkálo, ale když každou jede na hole mladík, jsem kprozorovala, anž tadyž na mě proniknul. V dolu druhé kábare nám cesta ubíhala a před námi se objevila Kroučík. Prohlídka arcibiskupských kamenů byla jenom plánovanou maslátkou. Mým souhlasem jsem je prostří společně. Krušecu nadhera, slalo to kalo. Zde se nás cestly rozesly, neboť ovšem náš měl sever na Oslavu a já se slácela jeho k jihu směrem na Kapajedla a dalej na Luhacovice, své lokačné látky, ve kterých se lečila a když i mělička vysíří směšnou se hodejí nám ale i cíci společnosti. Jako obyčejně v každých řídkách, v němudlaném jík tricíku, na nohách v různých, nerovných dlaních posuvaných kolach, jednouku tuhou vydově kolo, a druhé kuce dříví pohár a k něho upřející záborce podmáš takoupené při cestě, jsem kradčeila pro choditku mezi látkuňáků, kde dříví se prozorujíci okolo. Po odlehčení procháze jsem knoru nasadila a vzhůru do dalsího cíle Oslavice a Lína, když bylo jík lata daleko. Na jeho námostí jsem přistoupovala kradče pro polední. Ale co to? Na námostí ani člověčka nebylo k spatření, a koleny dokola ticho. a co se lata nezahodí rozhlížím, roval se za mým rády neprůlís přijemný hlas: kde jde se tu však a co kde dělal? Myslím, když to vidíte a kadejí mi

mi řekněte, kde najdu turistickou nočníku. Je hlasem náleží, ohavně
krušle a číhající, bylo mi oslepně hlasem nazývem, tam do té ulice.
Slála jsem ustrášená a nevzhodně očima bloudila, když si to mám
plastné námitky. Asi ho to mnoho dopálilo, když se také roval: tak
že ne a každou policejní asistenci jsem byla rukou v rukou zavedena do klin-
ického protiléčkového sálu. Zeladla přešla, náleží odhlásen, turistická
nočníku nalezena; také po vyřízení přijímacích formuláků se
mohlo začít s vystavováním lečení schrávky a doprovodním akce-
ních traktorů. Po provedení lečta už domů nislala bila s klidu, bez sebe-
menší námahy, což ale mělo za následek, že se dostal jiný
prostředek, když se člověk nemůže obavil jivak, než když už ještě deku,
zabalil se do ní a spál. Tato se také stala. Když po odvedení kapučí-
ňových hukáčovin nastal start k pokračování dalsí etapy. Silnice
překonává přede mnou, slunce jde svítit mimo jsem si volovala,
sprojít do vraku a myslím slápavých pedálů se mne nedokázala. Pěšiny
které cestu byla mi provázející spoletoucí kříž Morava, jenž voda
krčma letoucí regulovaným korytem novinářského kraje se v délce
tříkilometrů v paprscích slunce jeho silnou vlnou vlnou vlnou
v moze mě sice rychle ne sledování projížděné krajiny. Slápalas
jsem vzdáleně dál, vzdáleně jich mě ale stejně nemimulo. Pohled na
holém krovu nebyl nijak rábený, poblivavající město hrálo hodně růžovou
barvou a uprostřed červenou žlutou - mustáku. Po odstranění, jistěže jsem
měla v délce labyrtinu vody, kterou jsem kapesníkem a ní namo-
čeným prostříkem mělo včetně, kavárala a pokračovala dál v pro-
kružné jízdě. Po návratu domů jsem musela stejně s tím jít k lehké
a lehce k jízdě hodně, hodně dlouho, mě se mohla dala do parádu.
Vstoupil jsem po kolika letech, kdy mělo jistě cítelec Uherčík Brod, Uherčík
Hradisko a Kunovice to byla města, kterými jsem projížděla měla je
mínila až na jednom ukazovateli cestu jsem mohl vidět: směr Plasky.

Odbrázení na silnici vstoupala během dnou, také cesta pod hory už byla ale ne jízdy taky tichle. Blížilo se sloupcové maloře holenického Buchlov, pod ním ves Buchlovice. Jízda mi začala dílčat již ležící poliké, také chlév nechlej jsem s kola musela sesednout a kolo každému jsem se ploučila povídavu vzhůru. Musel to být na mě vajímavý pohled, když vedele mě karavil přijíždějící nákladník na malořeji říkavu, na dolaz křídci, kde nechci svéat, jsem radostně přivítala. Směr a cíl byl shodný, také kolo mi křídce malořil na silnici, mě povídal usadil se na stříhanou kalinsu a vyjelo se. Jenže když bylo přiháněno pročasí, a už jsem se hledem k přípravovaném nákladu neuvalit mohla i když už jsem byla molo moje černé poslední etapa na vlastním dopravním prostředku dočela zapomněla. Hlavou, koncičkou, reslupoval, rozbouřený s podekovačním a nastup na poslední etapu. Slapavice, kouzlo dobrého ducha, ne všechnu v pravém slova smyslu. Želictví, když jsem se dala nečekaně před mě kjerila, spráškala nad rukou ruce, k průdušku a nejakejmu kokemu či nerozumu bláznivého mladého děvčátku bylo vůčimáno a nad leprou desáté slovo, klaně jsem si proslala kbaril se co nejrychleji do boční špuntu, nasýtil se, kachlival a sprášk a sprášk. Tuhý den bylo sluníčko hodně vysoko, když jsem opouštěla město odpočívku a po všech leči kanicích udělávacích pracích na lidstvem leče jsem se také věnovala svému dopravnímu prostředku, jehož stav byl nekontrolélně lepsí, než v jakém jsem se po místech nacházela já. Doba volných dnů sloučená, druhý den kralila rozbouřený s podekovačním telicí a můj domov, kde kare pro měnu manuinku měla připravenou nejakejšou tvrženíčku.

Kandodenní moji starosti byly husy, které manuinku rády kvára kupovala jato houšta. Když byla odrostlá a začala se probelovat vzdálenějším perím, bylo napotřebu přidávat jinu selene karmenku a kvalita by a přesličky ještě s jinou lisnatou hráškou. V té době neexistovaly ještě

male' kůrové řeckatky na horečky, které se mohly každý den mít v krájet a s maničkami na kaštanovými bramborami bylo připravené mocný hrnečník. To byl nesvětlý pocit bramboraček - velké řeckatky na brambory - napěchovaných bradláčku a jiným zeleným hrnečkem v jeho masech mít mít. V naší vesničce nebyla totiž rádka nařes s rybníkem, kde se v lakových obecních husy i kačiny hrázdí ráno vycházejí. Dne dobyčku opatřované husy vyskočily jako vody a první doba, kdy kačaly strácel peru, to byl čas, aby se první oslavata s hrstím prachem - jenom chmyří - které se pala v kinech dalo. Prvňáci byly totiž součástí výbavy dřevě a obyčejně jich bylo na 2 postele žáruvnu a každou nesmělo být pro huse užitelné. Když jenom prachové peru bylo doslova svářeno až místy do kare. Ta manuálně nikdy tak nedělala, protože prochávala. Nežádána silnější běha pod hrádky masek láska městal aby sloužila praha hrádla, můstala na huse a ne aby se plouhala po kuri. Husa masek můstala huse a když to přímo běle peru ji bylo odbereno. Na prvním, když po hrádku a hubu obrostly, nechal se 1-2 husy doma pro vlastní spotřebu, ostatní se brákala hrádky a nohy, manuálně se na hrádky a směr Horice do lechu. Mléčná husy o průměru váze 4 kg byly a trahaté knízely a s manuálnou sprokajenejší lehkou jsme se macele domu.

Jakožkdy mladé holky schávaly všechny výdaje navečer, když bylo doma po práci, na hřiště, kopaly hábavý různého druhu až jsme přišly na to, že bychom si mohly každou volybal, kdy nám ale mnoho moc nesíl, proloží všechna a nás byla měsíček poslav a tak se objevil další napad s hákem, která se nám hned vylíbila. Zároveň se nás ujal pekařský dělník jako kmen a vedle nás se vše odprovoďoval do kuchyň. Pod klavírkem SK Holovousy jsme už spolu hrály i mísdrážky. Společnou náruč však moc dlouho nehrávalo, neboť nejdřív jedna a druhá postupně dali, mezi nimi samotné i já, daly přednost chlapcům, se kterými jsme kačaly rátně chodil a co kvalifikoval dale, bylo jasné. Uplný kontaklad klubu.

Právě chlapce pro jeho prací ^{u Reichera} doma neměla, jeho maminky jsme velmi často navštěvovala a i když jsme byla nevěsta bez sváta, velmi si mě oblíbila a já ji jí lík. Byla jako moje druhá manželka. Nejenom proto domu, když někdo hrádlo, že jsou všechny schijné víceméně

nevěstou v chování. Na chalupě hospodovila pro smrti svého manžela
Jenůvka se svým starším synem. V maslali stál slávový pěšák vysoký
kůň, jenom mu říkaly. Po kůňku aby člověka lezl, když by si chtěl na
něho sednout a já volala jsem si přálka to učinit. Při jedné následné
jsem se hospodářce koplala když mi ho neosedlal. Právou měnu bylo
vyhoreno. No jo co ale dělal led, měl v leštěnkách a bosou jsem se na
slávova čela vydala nemohla. Po velkém přemítání jsem si reprovněla,
že mi jednou sestřnice utáhovala v krabici slávové černé rajčaty, pravé
černé kačacieky s o něco malo vysokým podpatkem, než aby vše boly mlu-
vají. Plnění mé louchy se kačalo ustahicíval. Volo hned druhý den jsem
si malábla rajčaty, bílou halenu, vlekla do kočáela, sedla na kolov a
hajdy ka všechně svého snu. Do příjemu na místo mi hospodář
kone osedlal, povolil mi na něho sednout, překala jsem učdu a vyzela
na silnici směrem na Hradisko a dál. Předály pěšák slavnostní den, prod-
kovy všecky klapaly v kylmu po silnici a já se sedla se dívala daleko do
horaje v duchu svého kůňku: Proč ten svět je tak hrášný, proč ty lidé jsou
tak vící sobě kle, každším, bez okrajového pochopení, když náhle natolik
jsem se dohola přemítání jsem byla vyrusena blukem přijíždějícího
slata. Pev se Mexikořským údolím roklehal až dál, kde se i mily Jenův
kůň a myslil bytsem vysíd. Jelikož jsem slatov jenžit neuměla, chvíli jsem
se sice v sedle udržela, ale po té jsem vypadla, jaka se růnu po kočáku
nadvan ka zemí. Kopek na horou silnici byl pomírně dobrý. Kůň kůň jsem
seděl opřená lokty o ruku, ohmatávám těla jsem vysídlila, kdy kohli jsem
pozadku, jen když slona těla byla bolestivá, ale i to bylo přeskočeno
na sedku. Kůň kůň a ře ka horou mědalek se prasoučka u příkopu.
Pev mě správliv k sobě přicházel, propočel všecky a kousek dalek, asi když mě
slabilis myčin nervi. Když uvidal, když kůň kůň by mohl byt dalek, nechal
se vzdí ka učdu a společně jsme kačali kůňku k blízkemu milynu. Chvíle ne
byla kůňku kůňku a přešla. Na silnici lekol asleva a kůňku vyzvaný pro-
pralek a jednou ne vysíčených bol ben vědomí sloučka. Holinky i kůňky byl,

jeho památkou na uhořenou světovou válku a já ho také učí-
dila. Část této jednání rýsovoje dostal slyška od ruského kněžka,
když jako legionář se vrátil z války po českém magistrátu přes celou
Rus, až do Vladivostoku. Tzv. se nepamatují na to, když rukáv, a kterému
místu se dělala na 2. části. Jedním směrem byl právě Vladivostok a od tam-
hude byl do východní Evropy nebo snad až do americkým řekám a pak
dopravil do Evropy, ta byla část Severu. On však jel zde druhou, směřující
na jih námořním říčním. Testa to byla plná utrpení a strádání, dložka
a nebezpečí, pronásobená napadením vlny turecké armády, přeslo
se však dostal domů zdravý. Nedalo se nic jiného dělat, než osudno vše
uložil do krabice a uschoval dobré na své místo. Po příhodou na dnu
mlýna mě spozoroval mlynář a správce mý měděnného sláv, kouč mi
prodejel a poučil mi námořního měho nasledovního. Právě tím cestu jich
nevěděl pro silnici, ale slávou lesní cestou přes hory. Na ní jsem se vydala
na hraji vsi a pro hrajkám ujeti jsem vydobyla na příjedoucích cestu na
druhé chalupy. Mily Jemnus učil všechna a dal se do neprůjemuho
a rychlého klusu. Nelyt hospodaře stojícího venku na hraji všechnu,
také mnohem hlasem jeho během naslavil do maslale věs, bylo by ka-
konečně mého výletu asi moc špatné.

Bylo samozřejmosť, že jsem hradou neděli po obědě shlízel
se s domu nádobí, narovnala do šapkanu, samotné mylé jsem ale hned
neprováděla. Proč? Proč pro dobré hradili je naprosto během všechna klidu. Toto
čení však manuálně neuvedavala, nejdříve to uhalil a pak si deť co
dnes, byl jeji květiny rezelař. Takmile se však vzdálila, propadla jsem
neviditelné přípravě krásný román - Rodokapry, všechny pod lampou a ještě
i jiné byly lehkou rychločítou - a knizela jsem. Vídala po návratech ma-
niuňka myslila, že slav uklidu je neméně, mě volala. Ovála jsem se ji
a moc nerada jsem opouskala lakový malý dřevěný dveřiček, kde se dočela
dobře pobývala a hladily se každý kamilevaného románu. Příští neděli jsem se
na několikrát volání neovrátila a tak si mě vykredila osobu. Pak také ne
a přemýšlela jsem o novém úkrytu. Nevolila říčka jablon na kahade,
opravdu říčka, s hustými větvemi až na krov. Hned následující neděli jsem

nový vynález z kousela. Po krátkém hmení jsem se lehce vysýplhal do horinky a usadivší se na silných růžích, zahlobhal se do členů bez obavy, kdy budu kusovat. Pane, to jsem se ale smínila. Nejdalo dloho a solání mého jména se neslo kahradou. Kudlánkou jsem byla klika, avšak to by neměla byt maminka, ta se jen tak lehce nevzdávala. Pochvadila pro kahradu a smírala ke plotu, kdyžm již byla položena se tam někde v trávě neuzecházkice. Živila jsem, kdyže kolem jabloně, kdyžm jsem se také ohlédl a co nevidím. Maminka stojí mezi květeny růží s v ruce držíme hlasovacím pravem - varíčkou. A jezí lady to již asi jsem tak lehce nepozde myslím si, ale jak m' loko myslí být probrany, m' nezapadla. Vlom se orval veliký hlas: pojď dolů, nemohu, neříjdu, byla m'a odpověd'. Po následujícím dohadovali vidim, jaká maminka se snahu vyprostil a větu a jít blíže pod jabloně. V m' říku jsem sjela po hmení na zem a po krátkém, během vystavěla v kohu plotu na sloup a vchala, co se bude dale dít. Právě když jsem přijdeš, orval se hlas maminky, která se již macala zpět domů, ale smírem ke vchodům ke dvoře. Když jsem tuto správku, když jsem letitá také k dvoři ova, ale ke vchodům domácím, síní, když chodba měla k vchodu proti sobě, jeden a ulice a druhý ke dvoři, poslala se do práce a než se maminka vrátila, byla vše téma hovora a když jsem přijdeš, se nezaplnila. Až k'vstala napomenuto někde na drahé.

Za doby svávání polit. strany tak související vznikla druhá polit. strana Liga proti bolsévismu. Kdyžm když jsem jíž prvně řekl, když jsem když někde na výnosné tabuli nylepený plakát, na kterém byla významně namalovaná ruka s polootevřenými prsty a u ní nápis: Uchopil k'v, kdyžm. Byla to strana silně odporující dechidejském politickém dnu a jejími členy na našem okrese byly některé významné osobnosti když všechny obyvatelstva. Politická silnice se kacína měnil až tak, když by se členové mohli vejmouli v ohrožení k'vola a proto bylo rozhodnuto, aby se členství seznámily našem okresu rádií karácov.

na středí v Praze vyvědly a k likvidaci. Nebylo to však jednoduché. Ve slavích a na nádražích byla propůjčena kontrola všech osob bezpečnostními orgány. Na výkladě doho jsem byla povídána, abych s tím slibu provedla, což se mi podařilo, ale srdce mi strachy tlouklo až v srdci, když jsem na nádraží čekala na odjezd vlaku a holeni nene procházel uniformovaní muži a na mě často sprostříhal zpět pohled. Po osmačtyřicátém roce došlo k postupném osazování naší krajiny Venezie a nechal to tak dluho a myslala jsem, že toho ráda. Nechávala armádu včetně čáslí armády sousedních krajin vysílat na frontu. Od nás povolán mimo nebyl, ale nechal dluho a byl povolán už 2. května člapci i dívčat a časť rovněž 22 až 24. na prázdná místa v domácích výlečných provo- mysliv v kápradlovém Venezeli nejvíce na války bombardovánými. Dále nám prala byly slanoveny hrály na odhad nemědělských výrobků, které jom museli dodávat do vojenských skladů a tak nastalo přidělové pos- podávání. Zanedlouho se evidenční hospodářského kněžstva, a taha prala byla určena kvalita odrodu mléka, udělat si domácí kalibrační pravne na povolení a se slanovením odrodu nýtrar, rádla, hru- poun až slábnuté krávy, slepic pro plasného správce 10 ha, jinak lamy v jich byly už vše byly určeny odhad 60 ha vaječ k každého kusu řádu rejme, ne li tak kvaru každeho dečku, kdež mili kolen 1 ha plasnému průměr nemědelské jich mili měkolik malo kusu více, když byla určena kvalita, se pochybovaly a s bedlivou se myslily, aby byly na předešlou připravené místo. Na všechny druhy kápladlové pol- kaviny byly vydařené měsíční listy s vymazáním mnoha a druhu, bez jejich předložení se nenechal ani rohlik kouknit v obchod. ve městech byly obyvatelům vydařené na všechny přidělové polkaviny, kdežto venkov byl pro- veden na samotnou obec a dle doha je dostával. Obyčejně to byl ček, všechny druhy piceiva a moutay, maso a vše, co k němu bylo vyrobeno a někdy i v mimořádné malé množství cukařineta. Listy byly 3 druhy. možné obyva- telstvo, druhý pro lešče pracující a 3. pro velmi lešče pracující, tento druh měli hotníci v dalech a pracující v leščím průmyslu, ti měli nejméně přidělové dary. Nebylo lehké s normálními přidělenými aktivitami na venkově užít, měkni se městě a proto město každo hledal vlasti na venkově, kde více jsem se podařilo mít se v kápladlových polkaviv obstar-

rali na mimoúrovnu. Ale ohra, v malé době se začali vystýkat ještě dívci, kteří začali prokádovat ceny mnohem výšší a docházelo to jen lata daleko, když začínal jeden druhému hrádět a nebylo málo těch u sibiřského vodab. Nasledovala houba. Obvykle se následovalo vystýkání vodab, když se došlo se přidala miska s nejči, sebral se to a odvezlo do města, kde se to dalo do vyplácení starého jeho dílnou jeho si koupil venukov na všechny město. Ještě k tomu příložená visečka s uvedením jména a novým okružním venukovským belas. Některé ve všech případech se jednalo o rodinu s malou chovnou kachaduou, když u těch větších byly kouleky v moči málo případech, což se projevovalo na spisovce jejich hřivol.

Rodiče se v této době také rozhodli, když si na červenou opatří malé selátko. Také se tato slalo. Chudáček malý se osídlil v lince neprůjemné komáře se každoucími dveřmi vedle vchodové dolí do sklepa. Do kohn se mu dala olypkva slámy, menší korejka, do kterého se mu dávalo velmi dobře komerči, mohlo se klidně koupi - předvídálo se mu. Tady se překrývalo mezi sebou a průjemnou prosluždou, než když prosipovalo a slalo se našim milým čundou. Hraví a mimohejná hraješkou bylo udržováno v čistole, ale kvalitou se to, když se krov často naplnil. Každý masopust se nehnal, všechné dení kolenem kohu se muselo, aby se z nich vyspalností, aby nikdo nic neluskl. Je pravda, když vypadaly byly, kachic jílenské a sláčenkou také, aby se kuzílkovaly droby, ale maso, hlavně maso, když bylo. To se po každém vychlazení rozřízalo na kousy a obalené v soli se masovaly do dřívějšího slaného slaného, aby se prolezely. Asi po 3 týdnech se konaly syndaly, když poté byly soli s přidáním kachic ulčeným česnekem a masovaly jich jen na jednou hodinu do slaného a kály látkem - rukou. Tady bylo maso přesně prolezelo, propichaly se průsky masu na kály a kály se masovaly a masovaly do sedmých. Tím si kachic upravil a koukal se sám. V opěrníku, kde bylo upraveno se solí, neboť první pod masem se lepil nemohl. Nejlepšímu česnku bylo kvědě dříví a kohu vysokou. Jednoho dne, když se maso mohlo, když byl kohu neděle, když jsem

seděli po obědu u stolu, se zajednou nosili dvere a v nich vstoupil bratr, který byl s hlučným někde venku u lesa, zahřícel: sedíte si lady a to, ke všem lady horí udržívala, neviděla. Gladky, mylé, vše co bylo pravé. se když mazacíčko dávalo na oheň, ten ho syčelo, oheň se rozhodl podarit uhasit. V maseu to ale bylo velmi spalné. Oválelé vrátky se hrstaly a lezely na ruce, i ladví se vzduté oči zhlily, velmi pronikavě se společovávaly, neboť masa bylo opravdu horší. Cundo, cundo nás, když takovýhle bude konec kvůj nás ani se snu neučapalo.

Nedostávala se nám mouka, tak jednou neděli dopoledne přijel mi dobrý selský synek horu s lehkým vozem, na který balínek balonil pytel pršenice a jela jsem ji vyměnit za mouku do Lhotickova mlýna na Horšicemi. Musela jít jsem polním cestou, ale okrajem města, jsem byla muzena late. Do mlýna jsem dorazila v poledne, výmena byla na slsný propalek provedena, takže jsem mohla vyrazit na kralcovu cestu. Přes město jsem vracovala mít sladký, když nebudu něčím trápena, ale ladví jsem se pak kase očíla na polních cestách s alejemi stromů, klid se mi vrátil. Po silnici jeli bylo hodně nebezpečné, protože k Chodovci do Horšic byl příkopy housek a člověk si nebyl jist kde nepotkat nějakého ohroženého člověka. Zapadla to dobré, takže jsem horu s povozem vracela s poděkováním. Proloží společba chleba byla velká než co jsem si mohla koupit na hlučky a mísobu mít mohly na domácí pecení latce byla u kouče, mala jsem dasky, sedla na kolo a jela do blízkého obory do mlýna s pohárnou p. Illusický, kde jsem vzdála na včernakému červu kouplila, dala do lávek a ujistila kyně k domovu. Kandý když tam přišel, neodesírel s prázdnou a když hránil nebezpečí k houštičkám, kdež k němu letěl příkopek. Polylíčením douč měl pro pěstík místnost, do které je nejdříve vedl a byl k ní vzhled nehnau do polí a když jsem dala něco jeho obřeštění. Měl tu svého syna, který polylíčil v pohárně, obsloužil prázdné příkopy kráčkami, kdež mohli nepokrovavé vzejít a vchod byl jak se říká, čistý. Myslím poznámevat, že Illusickýho chléb byl velmi dobrý a rovněž se do širokého oboru prodejen, kde byl

pozadovaném. Na hulu lidem pováhající činnost byl po ukončení války odnešen lím a ne byl prohlášen za kolaboranta, vyhořelovatela, řízení, většinou majetku zabranu a s rodinou vysídlen. Vysídlen.

Bylo nedělní odpoledne na přelomu jara a léta, plné sluníčka a klidu, když byl náhle zasvěcán slyšicím se zvukem motoru, měniši se v silný rannus, který kmálal leprací průplavu u brány naší chalupy. Koupil jsme tu masínu, bylo mi sděleno mým chlapcem, který měl nekolik dní volna a přijel z Reichu domů, pojď, projedeme se na ní. Souhlasila jsem, oblékla nové vzdusné elastickové rány, nasedla na jízdní vozík motoru a zavolala jemu přistopovat, ke nadu bolemu proru objala chlapce a takto přišla k sobě jsme vyráželi na cestu s plánuem jít na Chlumku a od luh lesní cestou do Táborové Lhoty. Před vjezdem do lesa byla silná dřevina károva s cedulem o výšku všechn motorových vozidel, když jsme ale obešli a pokračovali dál v jízdě. Motorku jsme moc nehnali, takže jsme také lehce bublala, srdce lesní vodou a kádrovou jízdu dávaly nám možnost vychutnání letojízdy. Na jednu Jawičku dobubblela. Řidič znova následoval se nedářil a když jsme již jsme ji rozhlašili. Řidič znova nasadil, já vpadla se chybou na sedadlo a vši silou jsem slábla motorku vpřed a co následovalo? Motorka na jednu vypadala do předu a já jsem slala, když na meni jahodu koplačkou hába. Když jsem se z dohoda překvapeně vpramalovala, načala jsem se rozhlikat, když dopravní prostředek kau moohl tak rychle zmizet. Do kornélko uhlíku oči se mi náhle dostala komada oschvaných větví a pokračujících smrků. Zprostředovala jsem jak se ty větve nejake podcerkele polohují a blízko hrušady viděla jsem lehkou motorku. Ta totiž po následování dostala prudký smyk, vyletěla sestry na prasek, kde se prudkým nárazem do parníku kastrovila a vyletěla s ní řidič valentem skončil na komadě. Pohled na moji osobu nebyl také vůbec rábený. Po vylásku motorky když na silnici načala osobní prohlídka. Copak řidič ani na nekolika oděvech na rukávcích myslí z toho dobré, když jsem na tom byla já. Při sládce motorky vyletěla z jejího výfuku taková černá maskava hmota, která doslova nasáhla celou moji postavu. Ještě když byla v dosahu vlněk a jemná lesní tráva, kterou se alespoň dal včíst obličej a ruce.

A moje nové řády? Ty byly tím nečekaným poslánkem k konzervovaný malolitru, když nekdyvalo mě jiného než klikařoval je v kamnich, což se také po návratu domů provedlo. Takové bylo na konci masečka motor tráského výletu a jistě nikdy mě se něco podobného nekonalo.

1. máj svátek pracujících se v době mělo mladé myšky maláčků neslazil. Některé politické organizace si uspořádaly ve městě shromáždění, když měl k nejdříva maje, když se ho kúčasluje. My mladí jsme měli smysl upřímné pro mého jiného. Vyšepené plakáty i v oslavnicích okolo čtrnácti obecích ohlašovaly, když se v Chodovicích konají maje s průvodem. V lete den hry pro obědějící jsme se my děčala sesla u některé k nás a bydla vzdále od hospody. Přísla Kapela, valnába písničkou, na prosilnění dechu muzikantů byla hnedemž k nám byla dána šálunka léčivého mechu a nastalo všechnu průvodu. K chlapci na ohrážených koních, kapela a drojice dívala v dlouhých lanačních šálech se daly na kruhu hudeby do průvodu do vyndobeneho hostince kde se hrálo a lanačalo mim představku na večer až do pozdních nocních hodin.

Jak se vídal maja tak před tím se vídal nový rok. Hned druhý den po Silvestru na Nový rok se v sousední obci Chlum konal tradiční dnešní vínec. Psuňádský rok byla skutečná zima, takže bez průvodu. Těřata občerstváli se v dlouhých lanačních šálech shromáždila se v jedné místnosti hostince a právě každého pochodu sesla do sálu a sama se svých drojicích nejen k hračkám tanec, ale i nadále si volila své lanačníky sama až do přestávky na večeru, která byla od 6ti do 8me hodiny večerní. Dvacet se začalo opět tanec, když dívky si samy volily své lanačníky, což trvalo jistě až jen asi hodinu, když polovina byla vyhlášena červoska, když manuvalo, když děčala se vzdávaly svého práva a předávají ho příštějším mladencům a to se ho prvně ujmají svým lanačem měni sebou a jestli to se dalo nazvat lanačem, spíše k výádění číslu to bylo mnohem lepší pojmenování. Po jejich výádění nastala jisté pravěká lanační kabara. Po výádění těchto větečků se právě ustupovalo i v jiných obecích. Každouho byly pak větší kabary hračkami. Příslušná snaha leto vždycky obejí

pořádáním turistického výcviku, vydržela to jen krátce.

ještě jednou jsem se křičásluila podobně krávary jako byly řečené
Právě, tady jinž jako rodina jsme bydleli v Českém, původali v Chodoví-
cích řečetka starých kmen kramý, Babinec, na který jsem byla povídána.
v ten den v ustrojení, ktere se shládalo: v truhly nebo ke staré štířné my-
tahule říroky dluhé bukny, přičehož blízy do pravu, kihalo se ji zjedna
v lesku silné jinž látky se především kapinanci, v zádu v prase houšek jako
kramý řečetka nabíčané, říroková dluha v prase se kavárující kráska, na ka-
mera dany přes prora k hříčený a nadu kaváruj vlnky světlé, podobný
ale menší rádce byl uvázaný na hlavě, shromáždily jsem se u sludáneckých
Muzei. Paní přišla pro nás kapela, která nás svázené a průvodu, poni-
drojici byly z mejslavské babky, jež nesty ne slamy svíly někde vzdobeny ře-
čecká, odnečeška na zádu kramýho prochodu do hospody. Vyhřály sal, ma-
leské prachety, na zádech protarylycibylíni ubrusy, vrásky doma upřecených
kaláci, v sevku rokotivající magpie a kopou lala se latová krávara,
kterou se včinila lepore karší svíla, na kterého jsem se s manželem
vráceli domů.

Silnice k Oslavonice do Žákovcova Lhoty jest: po levé straně
stříň, po pravé straně mísly souběžné sýsi ke každou hodinu s m
v neslejné říčce pásu zelené louky se býška jízda jede ke kamenici
Malík ke Chlumec n/Ježdovou do Kudlova a nad ní vase stráň, se
která asi v polovině cesty jest narůžna dřeňma vedle sebe jsoucími
míslymi vlnabí na ní se stráňmi jato by se ruce spínaly k nebi.
Proto také jest toto místo nazýváno Vrakich. Toto celé údolí jest
krajinou meni horšté údolí. Projíždíme - kdy jíme v jara, hrájí stráň
ku krajini odsliny zelené prokvané bílostí brůk. A podním ? Malíkova
praleka nemá kolik odsliní barev a kolika se jich jeví v krajini
slunecůích pravestku. Vnádime mu slavá Člověka stát, jak má dherug
kouska neví má tak blízkos. Silnice ke Žákovcova Lhoty protínací
do Lázní Bílohradu, ale dorazí do Horic.

Po návratu mého chlapce v přípravcích na Raichu jsem se rok mnozal i a ne společné shodě ale nedaly také až na malé ryjimky ne, mám leťa ubírala. Jedná se o, kterou jsme měli, když

a je v nedalekém městě Jicině. Pokdyž mi manžel po dlouhé nemoci manželky odnesl a já kvůdala v domku sama. T když jsem byla sama a nejáká ta lila jsem měla, blikavě se sláv jsem moc nevinnala při tom stále prohlašujíc, že do každého domova nikdy nikam nepřijdu. Vlásil ale povídý jeden den, kdy se moje sestra kde kaločila a já chléj něchléj se ještě před tím po ročním pobytu na LDN se v domově očívala. Pouť Mlakovice, malé městečko poblíž Lázní Bělohrad. Nebyl to domov housové výslavy, ale malo lidové prostředí s oselkoužicím personálem, který všechny svým milým přístupem ke každému klientovi mne kryjímejte v ^{sírot} něm. V současné době se dokončuje jeho generální oprava, takže poslou bude moži být každou měsíčnou moderní domovu.

Krasnejší a spokojenější pobyt je také v okamžiku, když jednomu vejde do čerstvy duby a stanou se k sobě manými nefalsovanými kamarády, barvíce se všechny možnými možnými, aby to moží nemohou pochopit, když jsou lidí stále sami, a cestu si možou povídaj. A představte si, kdy mají.

✓
Libuse Khoufová Lublosová
DD Mlakovice
mar. 6.9. 1921 v Chotovicích
Čp. 22